

A primera vista, el diagnòstic sembla senzill, però abans vull fer-li unes proves. A veure: flexione els genolls.... Més...! Gràcies. Faça el favor ara de llançar el seu omòplat dret contra la paret. Això! Perfecte. Ara faça el mateix amb el portàtil. Correcte. Pot obrir-se de cames? Mmm... No pot? D'acord. Està clar. Això seu no és tristesa. Tampoc no en diria depressió. I si arriba a *crisi* no morirà de fam, no patisca. Vostè pateix el mal de les estàtues: pèrdua de porositat, transpiració col·lapsada i propensió a la concavitat. Mire's bé. Dedique uns instants a observar amb deteniment les seues pròpies mans. En pot obrir una? No del tot, oi? Li costa obrir les mans. Això és hiperprensilitat. Ací, per exemple, a la mà esquerra, ací hi va haver una carícia, o potser dues. Ho veu? Tres com a molt. No hi trobarà empremtes, ja no n'hi ha cap rastre; ho certifica l'absència que vostè desprèn quan toca. No em toque! Aquesta vacuïtat és contagiosa. Vostè, quan abraça, nota que els cossos se li esmunyen com l'aigua, oi? Aleshores és molt probable que també li esvaren les paraules. Té les natges com pilotes desinflades, li falta saliva i, quan camina, a la planta dels peus se li queden enganxades les passes. És dolorós. Ja ho sé. Però n'hi ha remeis. Estireu-vos a la llitera. Mmm... Val. No és terminal. Encara taca quan sagna. Res de pantalles fins a nova ordre.

Apunt en resposta al mem «*Dia del Blogaire en Crisi*», escampat per [Lumiere](#) i [bloGuejat](#).

Button

Button

«[Communiqué](#)», de [Dire Straits](#)